

РЕШЕНИЕ

№ 36

гр. София, 23.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иван Иванов

Членове: Зорница Хайдукова
Валентин Бойкинов

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от Иван Иванов Въззивно търговско дело № 20221001000654 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 613а от ТЗ, във връзка с чл. 258 от ГПК.

С решение № 361 от 8.04.2022 г. по т.д.н. № 1767/ 2021 г. на Софийския градски съд, търговско отделение, VI - 18 състав : 1) на основание чл. 632, ал. 1 от ТЗ е обявена неплатежоспособността на „Фаустина Груп“ ЕООД - гр. София с начална дата 30.11.2021 г. и е открито производство по несъстоятелност, дружеството е обявено в несъстоятелност, дейността на предприятието е прекратена и производството по несъстоятелност е спряно ; 2) отхвърлена е като неоснователна молбата на Ц. П. Ц. - едноличен търговец, извършващ дейност с фирмата „П. - Ц. П.“ - гр. *** за откриване на производство по несъстоятелност на основание чл. 609, във връзка с чл. 625 от ТЗ по отношение на „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД - с. Доктор Йосифово, община Монтана, област Монтана, „Родопаимпекс България“ АД - гр. София и „Био Инвест Енерджи“ АД - гр. София.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от „Фаустина Груп“ ЕООД - гр. София, в която се изтъква, че съдът неправилно приложил материалния закон и допуснал нарушения на процесуалноправни норми.

Затрудненията на дружеството да изпълни своите изискуеми парични задължения имали временен характер и не обуславяли извод за наличието на неплатежоспособност.

Дружеството разполагало с краткотрайни активи, които могли да гарантират провеждането

на стопанската му дейност, а наличието на неудовлетворено вземане между свързани лица не било предпоставка за откриване на производство по несъстоятелност. Простото съотношение на актива и пасива при изчислението на коефициентите за ликвидност било недостатъчно за преценка на състоянието му на платежоспособност.

Молбата към съда е решението да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго решение, с което молбата за откриване на производство по несъстоятелност да бъде отхвърлена като неоснователна.

Ответниците по жалбата „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД - с. Доктор Йосифово, община Монтана, област Монтана и „Родопаимпекс България“ АД - гр. София в писмения отговор са изложили съображения в подкрепа на изводите на съда, обусловили откриването на производство по несъстоятелност по отношение на въззивника.

Ответниците по жалбата Ц. П. Ц. - едноличен търговец, извършващ дейност с фирмата „П. - Ц. П.“ - гр. ***, „Био Инвест Енерджи“ АД - гр. София, „Обединена българска банка“ АД - гр. София и „Българо американска кредитна банка“ АД - гр. София не са представили писмени отговори.

Въззивна жалба срещу решението в частта, с която е отхвърлена молбата по чл. 609 във връзка с чл.625 от ТЗ, е подадена от Ц. П. Ц. - едноличен търговец, извършващ дейност с фирмата „П. - Ц. П.“ - гр. ***.

В обстоятелствената част са изложени много подробно фактическите твърдения и правните доводи, на които е основана поддържаната от страната теза. Оплакванията за неправилно приложение на материалния закон са основани на неправилната, според въззивника, интерпретация на събраните по делото доказателства и на задължителната практика на ВКС. В пространното изложение са развити доводи във връзка с тълкуването на понятието „скрито съучастие“, обосновани с препращане към разпоредбите на чл.17 от ЗЗД и на чл. 292, ал.2 от ЗЗД и позоваване на мотивите на Решение № 656 от 15.12.2005 г. по т.д. № 209/ 2005 г. на ВКС, I т.о. и на Решение № 102 от 11.07.2012 г. по т. д. № 1294/ 2011 г. на ВКС, II т.о. Изложени са конкретни факти, обуславящи според въззивника извод за свързаност на длъжника и ответниците по иска по чл. 609 от ТЗ.

Оплакването за нарушение на съществени процесуални правила е свързано с необоснования отказ на съда да задължи ответниците по реда на чл.190, ал.1 от ГПК да представят договорите и първичните счетоводни и

платежни документи между тях, като по този начин била възпрепятствана възможността му да докаже, че трите търговски дружества са прикривали дейността си чрез длъжника. Според въззивника било установено стоково кредитиране от длъжника по отношение на

„Трейс Ангъс Фарм“ АД, което е било възстановявано от последното посредством обратна продажба на готова продукция. Така въпросното дружество прикривало дейността си чрез длъжника, като формално не получавало парични средства по сключваните от последния договори за кредит, а получавало стоково кредитиране, осигурено чрез същите тези банкови заеми, което впоследствие възстановявало с насрещни доставки на готова продукция, реализирана на пазара именно чрез длъжника.

Молбата е решението да бъде отменено в обжалваната част и да бъде постановено друго решение, с което по отношение на трите търговски дружества да бъде открито производство по несъстоятелност.

Ответниците по жалбата „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД - с. Доктор Йосифово, община Монтана, област Монтана и „Родопаимпекс България“ АД - гр. София в писмения отговор я оспорват като неоснователна.

В обстойното изложение на факти и правни доводи срещу заявените оплаквания е посочено, че в жалбата за първи път било въведено твърдението, че търговските отношения на длъжника с ответните дружества били уреждани с прихващане на стойността на насрещните доставки, а тези насрещни доставки не били фактурирани по действителни пазарни цени.

Несъстоятелно било оплакването за допуснато процесуално нарушение с недопускането на доказателственото искане по чл.190, ал. 1 от ГПК, тъй като в него не било посочено кои договори между страните и какви счетоводни документи, съставени от ответните дружества, последните следвало да бъдат задължени да представят.

Голяма част от изводите във въззивната жалба не почивали на конкретни доказателства, а на собствени математически изчисления и субективни интерпретации на жалбоподателя, които не намирали опора в неоспорените изходни данни в заключенията на основната и на допълнителната експертизи и останалите доказателства по делото.

Молбата към съда е да потвърди решението в обжалваната част.

Ответниците по жалбата „Фаустина Груп“ ЕООД - гр. София, „Био Инвест Енерджи“ АД - гр. София, „Обединена българска банка“ АД - гр. София и „Българо американска кредитна банка“ АД - гр. София не са представили писмени отговори.

Софийският апелативен съд, търговско отделение, шести състав съобрази следното.

Първоинстанционното производство е образувано по молба с правно основание чл. 625 от ТЗ, подадена от Ц. П. Ц. - едноличен търговец, извършващ дейност с фирмата „П. - Ц. П.“ - гр. ***, в която се твърдяло, че през 2018 г. и 2020 г. същият продавал на ответника „Фаустина Груп“ ЕООД - гр. София слънчоглед, собствено производство. След извършено по силата на съглашение от 20.12.2019 г. прихващане на насрещни задължения ответникът останал неиздължен за сумата 2 605 788.30 лева. Освен това дължал и сумата 1 707 470 лева,

представляваща стойността на допълнителни доставки, извършени в периода февруари - март 2020 г., като общия размер на задължението бил 3 092 860.30 лева. Според постигнатото споразумение ответникът трябвало да плати първата вноса от 700 000 лева до 30.04.2021 г., а втората вноса в същия размер до 31.05.2021 г. Той не изпълнил задължението си и към момента дължал сумата по просрочените вноски в общ размер 1 400 000 лева.

Според молителя ответното дружество било в състояние на неплатежоспособност, предвид данните по последния баланс, обявен в търговския регистър, като молбата към съда била да постанови решение, с което да открие производство по несъстоятелност.

Молителят пространно изложил, освен това, фактически твърдения, обосноваващи извода за свързаност на „Фаустина Груп“ ЕООД с „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД - с. Доктор Йосифово, община Монтана, област Монтана, „Родопаимпекс България“ АД - гр. София и „Био Инвест Енерджи“ АД - гр. София. Според него те били група от предприятия, развиващи обща икономическа дейност, като концентрацията на основния размер на задълженията бил при „Фаустина Груп“ ЕООД, което действало и като подставено лице/ скрит пълномощник на останалите правни субекти.

Молбата към съда била да постанови решение, с което на основание чл. 609, във връзка с чл. 625 от ТЗ да открие производство по несъстоятелност по отношение на споменатите три дружества.

В срока по чл. 629, ал. 4 от ТЗ „Обединена българска банка“ АД - гр. София подала молба да бъде присъединена като кредитор в производството, като твърдяла, че „Фаустина Груп“ ЕООД имало изискуеми задължения, както следва : по договор за кредитна линия от 15.10.2013 г. - 827 531,75 лева ; по договор за кредитна линия от 26.06.2015г. - 3 731 233.56 лева ; по договор за банков кредит № 18F000786/ 27.09.2018 г. - 155 000.39 лева ; по договор за револвиращ банков кредит Cosme за оборотни средства № 19F-001478/ 15.04.2019 г.- 1 082 429.10 лева. Освен това ответника бил солидарен длъжник по

- 5 -

договор за кредитна линия от 11.07.2014 г. с „Тобагро“ ЕООД с изискуемо задължение в общ размер 605 470.16 лева. Длъжникът бил спрял плащанията от 1.07.2020 г., която дата според молителя била началната дата на неплатежоспособността.

Молба за присъединяване като кредитор в производството била подадена и от „Опал 94“ АД - гр. Враца, с твърдения, че по договор за изработка на бетонова настилка на хале от 2017 г. „Фаустина Груп“ ЕООД, като изпълнител, имало неизплатено задължение в общ размер 63 427.14 лева, както и неустойка в размер на 16 666.23 лева, за присъждането на които молителят предявил иск пред Софийския градски съд.

В молбата за присъединяване като кредитор „Българо американска кредитна банка“ АД - гр.

София твърдяла, че „Фаустина Груп“ ЕООД имало изискуеми задължения, както следва : по договор за банков кредит от 11.09.2015 г. - 2 068 868.60 лева ; по договор за кредитна линия от 28.03.2016 г. - 2 175 541.67 лева ; по договор за револвираща кредитна линия от 30.04.2018 г. - 790 700 лева. Длъжникът бил спрял плащанията от 1.10.2021 г., която дата според молителя била началната дата на неплатежоспособността.

Ответникът „Фаустина Груп“ ЕООД в писмено становище не оспорил наличието на задължения по договорите за банков кредит. Изтъкнал, че договорите за заем и за наем не са търговски сделки. Твърдял, че законовите предпоставки за откриване на производство по несъстоятелност не са налице, тъй като дружеството разполагало с достатъчно краткотрайни активи, с които да погаси задълженията към своите кредитори. Оспорил като неоснователна и молбата по чл. 609 от ТЗ.

Ответниците „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД и „Родопаимпекс България“ АД в писмения отговор оспорили молбата по чл. 609 от ТЗ, като в много подробно изложение противопоставили аргументирани доводи за липсата на „скрито съучастие“ в отношенията между тях и ответника „Фаустина Груп“ ЕООД. Освен това изтъкнали, че в релевантния за спора период „Родопаимпекс България“ АД не било извършвало търговска дейност - факт, който сам по себе си обуславял неоснователност на твърдението на молителя.

Ответникът „Био Инвест Енерджи“ АД - гр. София оспорил и двете молби, като неоснователни.

В изпълнение на правомощията си по чл. 269 от ГПК настоящият състав на въззивната инстанция съобрази следното.

I. По жалбата на „Фаустина Груп“ ЕООД.

Въззивната жалба е процесуално допустима - подадена е в срока по чл.259 от ГПК от търговец, по отношение на когото е открито производството по несъстоятелност, който има правен интерес от обжалването на подлежащ на въззивен контрол по силата на изричната разпоредба на чл. 613а, ал. 1 от ТЗ валиден и допустим съдебен акт.

След обсъждането на установените от доказателствата факти и доводите на страните съдът приема, че решението в частта му, с която е обявена неплатежоспособността на въззивника с посочената начална дата и по отношение на дружеството е открито производство по несъстоятелност, е правилно, като споделя крайните изводи и мотивите на първоинстанционния съд, поради което и на основание чл. 272 от ГПК препраща към тях. В допълнение и в отговор на оплакванията в жалбата намира за нужно да посочи и следното.

Жалбоподателят не е релевирал оплаквания срещу възприетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка на спора. Независимо от това е нужно е да се посочи, че от извършената проверка не се установи несъответствие между фактическите изводи на съда и

установеното от събраните по делото доказателства, поради което тези изводи следва да бъдат споделени, без да се налага събирането на нови доказателства, предвид произтичащото от разпоредбата на чл. 621а, ал.1, т. 2 от ТЗ засилено служебно начало.

По твърденията на всеки един от молителите за съществуването на изискуеми задължения на ответника установените от доказателствата факти са следните.

1. По отношение на Ц. П. Ц. - едноличен търговец, извършващ дейност с фирмата „П. - Ц. П.“.

Според неоспорените от ответника в срока по чл. 193, ал. 1 от ГПК писмени доказателства молителят продал на ответника, както следва : 1) с договор от 23.11.2018 г. - 3 600 т. български слънчоглед, реколта 2018 г. на цена 4 530 лева/ тон, без включен ДДС ; 2) с договор от 17.02.2020 г. - 1 000 т. български слънчоглед, реколта 2019 г. на цена 4 700 лева/ тон, без включен ДДС ; 3) с договор от 4.03.2020 г. - 3 500 т. български слънчоглед, реколта 2019 г. на цена 4 700 лева/ тон, без включен ДДС ; 4) с договор от 4.03.2020 г. - 3 500 т. български слънчоглед, реколта 2019 г. на цена 4 700 лева/ тон, без включен ДДС.

В протоколно съглашение от 20.12.2019 г. (т.I, л.31) страните приели, че продавачът дължи за доставено от купувача олио сумата 27 544.80 лева, а купувачът дължи на продавача за доставен слънчоглед сумата 2 633 333.10 лева, и се съгласили да бъде извършено прихващане на вземанията, като след прихващането остатъка от задължението на купувача бил 2 605 788.30 лева. Според заключението на икономическата експертиза, изготвено от вещото лице З. Д., сумите по

- 7 -

съглашението били отразени в счетоводствата на страните. Освен това по издадените от продавача данъчни фактури за доставки на слънчоглед в периода 2018 г. - 2020 г. купувачът ползвал правото на данъчен кредит, който бил признат от НАП, а по издадените от купувача данъчни фактури за доставки на олио в периода 2018 г. - 2020 г. продавачът ползвал правото на данъчен кредит, който бил признат от НАП (т.IV, л.1416).

В споразумение с нотариална заверка на подписа на управителя на „Фаустина Груп“ ЕООД, извършена по н.д. с рег. № 1344/24.03.2021 г. на нотариуса Р. С. (т.IV, л. 1346 на делото), купувачът се задължил да заплати на продавача дължимите парични вземания в общ размер 3 092 860.30 лева на четири вноски, всяка една от 700 000 лева в срок, съответно до 30.04.2021г., до 31.05.2021 г., до 31.12.2021 г. и до 31.12.2022 г. и последна вноска от 292 860 лева до 31.12.2023 г.

2. По отношение на „Обединена българска банка“ АД.

В становището с вх. № 23 509/ 26.10.2021 г. (т.IV, л. 1314) ответникът изрично заявил, че не оспорва наличието на задължения по изброените в молбата на банката, както следва : договор за кредитна линия от 15.10.2013г., договор за кредитна линия от 26.06.2015 г.,

договор за банков кредит № 18F000786/ 27.09.2018 г., и договор за кредитна линия от 11.07.2014 г.

Според неоспореното от ответника в срока по чл. 193, ал. 1 от ГПК извлечение от 27.08.2021 г. от сметката му в банката (т.ІІ, л.288) задълженията му към посочената дата са следните :

1) по договор за кредитна линия от 15.10.2013 г. : 500 000 лева - просрочена главница, 4 672.91 лева - договорна лихва за периода от 30.06.2020 г. до 30.09.2020г., 41 514.43 лева - обезщетение за забава за просрочени плащания от 30.07.2020 г. до 26.08.2021 г., 249 996.21 лева - присъдена главница, присъдени разноси - 7 181.92 лева, 24 16.28 лева - законна лихва от 10.09.2020 г. до 26.08.2021 г. ; 2) по договор за кредитна линия от 26.06.2015 г.: 2 380 040 лева - просрочена главница, 14 741.73 лева - договорна лихва от 30.06.2020 г. до 30.09.2020 г., 187 849.50 лева - обезщетение за забава за просрочени плащания от 30.07.2020 г. до 26.08.2021 г., 861 170 лева - присъдена главница, 213 130.38 лева присъдени разноси и 74 301.95 лева - законна лихва от 10.09.2020 г. до 26.08.2021 г. ; 3) по договор за банков кредит № 18F-000786/ 27.09.2018 г. - 138 660 лева - присъдена главница, 4 982.39 лева - присъдена лихва, 2 922.85 лева - присъдени разноси и 8 435.15 лева - законна лихва от 28.01.2021 г. до 26.08.2021 г. ; 4) по договор за (револвиращ) банков кредит (кредитна линия) Cosme кредит за оборотни средства № 19F-001478/ 15.04.2019 г. : 1 000 000 лева - просрочена главница, 9 258.33 лева -

договорна лихва от 20.06.2020 г. до 30.09.2020 г. и 73 170.77 лева - обезщетение за забава за просрочени плащания от 20.07.2020 г. до 26.08.2021 г. ; 5) по договор за кредитна линия от 11.07.2014 г.: 550 886.93 лева - присъдена главница, 22 683.50 лева - присъдена лихва и 35899.73 лева - законна лихва от 20.01.2021 г. до 26.08.2021 г.

Според заключението на експертизата (т.ІV, л. 1426) общият размер на неплатените парични задължения към 8.11.2021 г. е, както следва : 1) по договора за кредитна линия от 15.10.2013 г. - 840 616.18 лева ; 2) по договора за кредитна линия от 26.06.2015 г. - 3 588 150.18 лева ; 3) по договора за банков кредит от 27.09.2018 г. - 157 735.08 лева и 4) по договора за кредитна линия от 15.04.2019 г. - 1 104 062.27 лева.

3. По отношение на „Опал 94“ АД - гр. Враца.

С договор, сключен на неустановена дата през 2017 г. (т.ІV,л. 1195), ответникът възложил на „Опал 94“ АД изпълнението на обект „бетонна настилка на хале“ на обща стойност 75 807.58 лева, без включен ДДС, като била уговорена неустойка за забава в размер на 0.1 % на ден от стойността на неизпълнените по графика СМР, но не повече от 10 %. С анекс от 22.12.2017 г. общата стойност на работите била увеличена на 111 222.83 лева. Съгласно графика за изплащане - приложение 2 към анекса, сумата на изпълнените СМР следвало да се заплати до м. ноември 2018 г. Според счетоводната справка (т.ІV,л.1210) по издадените от изпълнителя в периода от 31.01.2018 г. 18.11.2020 г. фактури възложителят имал неплатени задължения в общ размер 63 427.14 лева.

Писмените доказателства не са били оспорени от ответника в срока по чл. 193, ал. 1 от ГПК.

4. По отношение на „Българо американска кредитна банка“ АД.

В становището от 26.10.2021 г. ответникът изрично заявил, че не оспорва наличието на задължения по изброените в молбата на банката, както следва : договор за банков кредит от 11.09.2015 г., договор за кредитна линия от 28.03.2016 г. и договор за револвираща кредитна линия от 30.04.2018 г.

Според неоспорените от ответника в срока по чл. 193, ал. 1 от ГПК извлечения от 8.10.2021 г. от сметката му в банката (т.IV,л.1221) задълженията му към посочената дата са следните : 1) по договор за банков кредит от 11.09.2015 г.: 1 967 000 лева - главница, 116 072.54 лева - договорна лихва, 9 484.96 лева - лихва за забава, 2 479.01 лева - застрахователна премия, 19 670 лева - комисионна за управление и 1 560.29 лева - разноси ; 2) по договор за кредитна линия от 28.03.2016 г.: 1 999 871.31 лева - главница, 82 377.26 лева - договорна лихва, 101 017.85 лева - лихва за забава, 3 809.76 лева - застрахователна премия и 5 150 лева - разноси ; 3) по договор за револвираща кредитна линия от 30.04.2018 г.: 790 700 лева - главница, 23 011.80 лева - договорна лихва, 40 450.18 лева -

- 9 -

лихва за забава, 2 358.80 лева - застрахователна премия и 3 953.50 лева - комисионна за управление.

Според заключението на експертизата (т.IV, л. 1438) в подписани на 19.08.2021 г. анекси към договорите страните се съгласили, че ликвидните задължения на кредитополучателя към тази дата, са в общ размер, както следва : 1) по договора за банков кредит от 11.09.2015 г. - 2 068 868.60 лева ; 2) по договора за кредитна линия от 28.03.2016 г.- 2 175 541.67 лева и 3) по договора за револвираща кредитна линия от 30.04.2018 г. - 853 663.42 лева.

Констатациите в неоспореното от ответника заключение на икономическата експертиза са следните.

Според балансите на дружеството за изследвания период - от 2017 г. до 31.12.2020 г. и междинния баланс към 30.11.2021 г. преобладаващ дял в активите му имали краткотрайните материални запаси - към 31.12.2020 г. те били 8 193 000 лева - 39.8 %, докато към 30.11.2021 г. преобладаващ дял имали краткосрочните вземания - 9 976 000 лева (65.8 %). В структурата на пасивите преобладаващ дял имали краткосрочните задължения, които към 31.12.2020 г. били 12 662 000 лева (61.4 %), а към 30.11.2021 г. - 14 010 000 лева (92.4 %).

Показателите на ликвидност били, както следва : 1) обща ликвидност: към 31.12.2017г . - 1.1649, към 31.12.2018г . - 1.2259, към 31.12.2019 г . - 1.2092, към 31.12.2020 г . - 1.2426, към 30.11.2021 г . - 0.7518 ; 2) бърза ликвидност: към 31.12.2017 г . - 0.0943, към 31.12.2018 г. - 0.0996, към 31.12.2019 г . - 0.0784, към 31.12.2020 г . - 0.5935, към 30.11.2021 г . - 0.7140 ; 3)

незабавна и абсолютна ликвидност: към 31.12.2017 г. - 0.01, към 31.12.2018 г. - 0.0125, към 31.12.2019 г. - 0.0058, към 31.12.2020 г. - 0.0049, към 30.11.2021 г. - 0.0019.

Показателите на финансова автономност били : към 31.12.2017 г. - 0.2133, към 31.12.2018 г. - 0.2949, към 31.12.2019 г. - 0.3922, към 31.12.2020 г. - 0.3693, към 30.11.2021 г. - 0.0716.

Показателите на задлъжнялост били : към 31.12.2017г. - 4.689, към 31.12.2018 г. - 3.391, към 31.12.2019 г. - 2.55, към 31.12.2020г. - 2.7078, към 30.11.2021 г. - - 13.1474.

При тези факти, правните изводи са следните.

Неплатежоспособността по смисъла на чл. 608 от ТЗ, като една от задължителните предпоставки за откриване на производство по несъстоятелност, е обективно финансово състояние на длъжника-търговец и възможността на последния да изпълни изискуемо парично задължение по търговска сделка. Преценката дали с проведеното от длъжника обратно

доказване е оборена въведената с чл. 608, ал. 3 от ТЗ презумпция за неплатежоспособността му, следва да бъде извършена въз основа на неговото действително финансово и икономическо състояние, към което са относими коефициентите за обща, бърза, незабавна и абсолютна ликвидност и тяхното съотношение.

В конкретния случай при безспорно установените материални предпоставки по чл. 608, ал.1, т. 1 от ТЗ - наличието на значителни по размер изискуеми задължения по търговски сделки, сключени с едноличния търговец и двете търговски банки, и спиране на плащанията от длъжника, тази презумпция не е оборена, доколкото твърденията на въззивника за временен характер на невъзможността да изпълнява задълженията си, остана недоказана.

Преценката на всички конкретни факти, относими към икономическото състояние на длъжника към датата на постановяване на съдебното решение и цялостния анализ на посочените от вещото лице стойности на икономическите показатели, категорично обуславят извода, че спирането на плащанията не е по причини, които се дължат на съзнателни, волеви действия и/или бездействия на търговеца, а на обективната невъзможност да обслужва задълженията си. Обективен израз на финансовото състояние на ответното дружество в края на изследвания период от време (31.12.2017 г. - 30.11.2021 г.), са установените в заключението на експертизата негативни стойности на основните икономически показатели. Общата балансова стойност на наличните парични средства и вземания на дружеството към деня на изготвянето на заключението - 30.11.2021 г. показва, че те не са били достатъчни за покриване на текущите му задължения, както това е било в предходните години. Стойностите на икономическите показатели сочат, че търговецът не е бил в състояние да извършва текущи плащания към кредиторите си, собствения му капитал не е бил достатъчен да осигури възможност за разплащане за дълъг период от време, коефициентът на задлъжнялост е отрицателна величина, което е в резултат на

декапитализацията на дружеството.

При кумулативното наличие на всички установени в закона материални предпоставки на неплатежоспособността, следва да бъде определена нейната начална дата, която съдебната практика дефинира като момента на проявление на трайната неспособност на длъжника да погасява изискуемите си парични задължения към кредиторите по чл. 608, ал. 1 от ТЗ с наличните си краткотрайни активи. Критериите за дължимата преценка са цялостно икономическо състояние на търговица, изразено чрез показателите за ликвидност, финансова автономност и задлъжнялост, при съобразяване на най-ранния момент на спиране на плащанията към кредиторите като външен белег на неплатежоспособността. От значение за

- 11 -

началната дата на неплатежоспособност е обективната невъзможност да се изпълняват задълженията към всички кредитори, а не спирането на плащанията към отделен кредитор. Според заключението на експертизата последното плащане е било извършено на 10.09.2021 г., когато е била погасена главница в размер на 243 236.30 лева, дължима по договора за кредитна линия от 26.06.2015 г. с „Обединена българска банка“ АД.

Обективните данни, установени в заключението на експертизата не обуславят извод, различен от този, до който е достигнал първоинстанционния съд. Стойностите на икономическите показатели показват, че последната успешна финансова година за ответника е била 2020 г. След това негативните тенденции са придобили необратим характер и към 30.11.2021 г. процесът на декапитализация е станал непреодолим. Затова именно тази дата следва да се възприеме като деня, в който за длъжника е настъпила обективната невъзможност да изпълни своите изискуеми парични задължения по търговски сделки.

II. По жалбата на Ц. П. Ц. - едноличен търговец, извършващ дейност с фирмата „П. - Ц. П.“.

Поддържаната от въззивника теза е основана на твърдението, че ответниците по молбата с правно основание чл. 609 от ТЗ „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД, „Родопаимпекс България“ АД и „Био Инвест Енерджи“ АД са група от предприятия, развиващи обща икономическа дейност, като концентрацията на основния размер на задълженията е при „Фаустина Груп“ ЕООД, което е действало и като подставено лице/ скрит пълномощник на останалите правни субекти.

По отношение на твърдяната от него „свързаност“ между посочените дружества установените от справка по партидите им в търговския регистър данни са следните.

„Фаустина Груп“ ЕООД с ЕИК 106622177 е акционер, записал 117 760 акции с номинална стойност 1 177 600 лева от капитала на „Био Инвест Енерджи“ АД с ЕИК 201853252.

Управител на „Фаустина Груп“ е Е. Б. Р., който е член на съвета на директорите и представляващ „Био Инвест Енерджи“ АД, а посочения от дружествата адрес за кореспонденция с НАП на територията на страната е гр. Враца, ул. „Баба Илия“ № 8.

Едноличен собственик на капитала на „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД с ЕИК 202484662 е „Родопаимпекс България“ АД с ЕИК 204665661.

По отношение на търговските взаимоотношения между дружествата установените от доказателствата факти са следните.

От справката по партидата на „Трейс Ангъс Фарм ЕООД в службите по вписвания при Агенцията по вписванията за периода от 1.01.2001 г. до 26.07.2021 г. (т.І, л. 108) се вижда, че с поредни №№ 48, 49, 50 и 64 са вписани договори за аренда (наем) на поземлени имоти в землищата на населени места в област Монтана с арендодател (наемодател) „Топагро“ ЕООД.

От представените с молбата на „Обединена българска банка“ АД договори за кредит с кредитополучател „Фаустина Груп“ ЕООД се вижда, че по договорите за кредитна линия от 15.10.2013 г. и от 26.06.2015 г., както и по договора за банков кредит № 18F000786/ 27.09.2018 г. и по договора за револвиращ банков кредит № 19F-001478/ 15.04.2019 г. съдължници са „Агроекохим“ АД (едноличен собственик на капитала на „Топагро“ ЕООД), „Био Инвест Енерджи“ АД, „Топагро“ ЕООД и К. Л. Д. (едноличен собственик на капитала на „Фаустина Груп“ ЕООД), а по договора за кредитна линия от 11.07.2014 г. с кредитополучател „Топагро“ ЕООД, „Фаустина Груп“ ЕООД е солидарен длъжник.

От представените с молбата на „Българо американска кредитна банка“ АД договори за кредит с кредитополучател „Фаустина Груп“ ЕООД се вижда, че : по договора за банков кредит от 11.09.2015 г. и по договора за кредитна линия от 28.03.2016 г. „Био Инвест Енерджи“ АД е съдължник, а „Топагро“ ЕООД, „Агроекохим“ АД и К. Л. Д. са поръчители, а по договора за револвираща кредитна линия от 30.04.2018 г. „Био Инвест Енерджи“ АД, „Топагро“ ЕООД, „Агроекохим“ АД и К. Л. Д. са съдължници.

Според заключението на експертизата към 31.12.2020 г. в счетоводството на „Фаустина Груп“ ЕООД са отразени вземания от „Трейс Ангъс Фарм ЕООД в общ размер 115 109.52 лева и от „Био Инвест Енерджи“ АД в общ размер 34 лева ; в счетоводството на „Трейс Ангъс Фарм ЕООД са отразени вземания от „Фаустина Груп“ ЕООД в общ размер 3 924.64 лева ; в счетоводството на „Био Инвест Енерджи“ АД са отразени вземания от „Фаустина Груп“ ЕООД в общ размер 48 328.19 лева; в счетоводството на „Родопаимпекс България“ АД няма отразени вземания от „Фаустина Груп“ ЕООД.

Съгласно балансите на „Родопаимпекс България“ АД в периода 2017г. - 2020 г. дружеството не е извършвало дейност.

В периода 2017 г. - 2021 г. „Фаустина Груп“ ЕООД било доставчик на „Трейс Ангъс Фарм

ЕООД и издало общо 332 данъчни фактури, които били включени в дневниците за продажби. За същия период „Фаустина Груп“ ЕООД било купувач на „Трейс Ангъс Фарм ЕООД и получило общо 137 данъчни фактури, които били включени в дневниците за покупки.

- 13 -

Според аналитичната оборотна ведомост към 31.12.2020 г. „Трейс Ангъс Фарм ЕООД имало неплатен остатък по с/ка 401 „Доставчици“ по партидата на „Фаустина Груп“ ЕООД в размер на 6 124.50 лева и неполучено плащане по с/ка 411 „Клиенти“ по партидата на „Фаустина Груп“ ЕООД в размер на 3 924.64 лева.

В периода 2017 г. - 2021 г. „Трейс Ангъс Фарм ЕООД ползвало правото на пълен данъчен кредит по издадените от „Фаустина Груп“ ЕООД данъчни фактури, включени в дневниците за покупки, в размер на, както следва : през 2017 г . - 23 242 лева ; през 2018 г . - 67 285.31 лева ; през 2019 г . - 74 764.30 лева ; през 2020 г . - 34 075.08 лева и през 2021 г . - 15 631.86 лева. За анализирания период на дружеството не били съставяни ревизионни актове.

За същия период „Фаустина Груп“ ЕООД ползвало правото на пълен данъчен кредит по издадените от „Трейс Ангъс Фарм ЕООД данъчни фактури, включени в дневниците за покупки, в размер на, както следва : през 2017 г . - 376 295.44 лева ; през 2018 г . - 191 970.47 лева ; през 2019 г.- 385 707.40 лева ; през 2020 г . - 91 807.14 лева и през 2021 г . - 16 136 лева. За анализирания период на дружеството не били съставяни ревизионни актове.

При тази фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното.

Правната характеристика на понятието „скрито съучастие“, с което е озаглавена разпоредбата на чл. 609 от ТЗ, е изяснена по пътя на тълкуването в Решение № 102 от 11.07.2012 г. по т.д. № 1294/2011 г. на ВКС, II т.о. Съобразно разясненията в цитираното решение прикриването на дейността на скрития съучастник следва да бъде осъществено чрез действия на явния съучастник, изразяващи се в персонална симулация („сламен човек“) по смисъла на чл. 17 от ЗЗД или на косвено представителство, в хипотезата на чл. 292, ал. 2 от ЗЗД, като са без значение знанието на съконтрагента на търговеца, че същият действа за чужда сметка, както и отношенията между лицето, чиято търговска дейност се прикрива и прикриващия тази дейност, а така също и причините за създадените между тях отношения.

В съответствие с правилото на чл. 154 от ГПК в тежест на молителя е да установи при условията на главно и пълно доказване наличието на двете кумулативно дадени предпоставки, които обуславят пасивната материалноправна легитимация на лицата, посочени като ответници по молбата за откриване на производство по несъстоятелност - осъществяване на търговска дейност и прикриването ѝ чрез неплатежоспособен длъжник.

Според едно от становищата в доктрината обстоятелствата, които косвено доказват споразумение за скрито съучастие, „са източниците на средства за дейността на явния съучастник, фактът, че скритият съучастник е крайния бенефициер на печалбите от тази дейност, както и наличието на значително имущество у скрития съучастник - както към момента на започване на дейността на явния съучастник, така и към момента на откриване на производството по несъстоятелност, което може да послужи за удовлетворение на кредиторите на несъстоятелността“. (Г., Гр. Несъстоятелност. С.: Сиби, 2017, с. 200)

В съответствие с указанията в Р - 102 -2012 - II т.о. преценката относно обема на прикритата търговска дейност да се извършва винаги конкретно с оглед специфичните за случая обстоятелства, касаещи броя, честотата и мащаба на сделките, настоящият съдебен състав приема, че фактите и обстоятелствата, които следва да бъдат обсъдени при очертания в молбата предмет на спора, са следните.

I. По отношение на ответника „Био Инвест Енерджи“ АД.

„Фаустина Груп“ ЕООД притежава повече от 5 % от акциите, издадени с право на глас в „Био Инвест Енерджи“ АД, което означава, че двете дружества са „свързани лица“ по смисъла на § 1, ал.1, т. 5 от ДРТЗ.

В хипотезиса на нормата на чл. 609 от ТЗ не е въведена законова презумпция, която придава правно значение на този юридически факт, както това е изрично регламентирано в разпоредбата на чл. 646, ал.4, вр. с ал. 3 от ТЗ. Следователно в тежест на молителя е да докаже, че в отношенията между двете дружества са били уговаряни условия, различни от обичайните. Според изложените в обстоятелствената част на молбата фактически твърдения, които формират основанието на претенцията и заявеното в петитума искане за защита, в периода 2017 г. - 2021 г. „Фаустина Груп“ ЕООД не е реализирало никакъв приход от непаричната вноски, внесена в капитала на акционерното дружество, срещу която получило само акции, за които нямало яснота каква е пазарната им оценка и дали биха могли да бъдат продадени.

В съответствие с разпоредбата на чл. 165, т. 5 от ТЗ в обявения по партидата на „Био Инвест Енерджи“ АД устав, приет на 21.12.2011 г. и актуален и към днешна дата е посочено, че срещу внесени като непарична вноски недвижими имоти „Фаустина Груп“ ЕООД е записало 117 760 акции с номинална стойност 1 177 600 лева от капитала на дружеството, който е 2 439 900 лева.

Според дефиницията в чл. 158, ал. 1 от ТЗ акционерно е дружеството, чийто капитал е разделен на акции. Капиталът се формира от парични вноски, които се извършват по набирателна банкова сметка, открита от управителния съвет (съвета на директорите), на името на дружеството с посочване на вносителя, и непарични вноски, които се

вносят при спазване на разпоредбите на чл. 72 и 73 от ТЗ. Внасянето на непарична вноска в дружеството е разпоредителен акт на акционера, с който той прехвърля собствеността или други права върху предмета на апорта от своя патримониум в патримониума на дружеството. Дружеството не дължи заплащане на определената от вещите лица стойност на недвижимия имот - целеният правен ефект от сделката е вносителят да придобие определен брой акции от капитала на дружеството, съобразно паричния еквивалент на предмета на апорта. Затова и лицето, придобило качеството акционер в дружеството, не може да очаква никакъв „приход от непаричната вноска“, освен правата, които акцията дава : един глас в общото събрание на акционерите, право на дивидент и на ликвидационен дял, съразмерни с номиналната ѝ стойност - чл. 181, ал. 1 от ТЗ. В контекста на изложеното твърденията за нереализиран приход от непаричната вноска и неяснота относно пазарната оценка на акциите, като проявление на скрито съучастие, са очевидно несъстоятелни.

Не може да бъде квалифицирано като проява на скрито съучастие неизплащането на дивидент за периода 2017 г. - 2020 г. Разпределението на текущата или акумулираната печалба е част от финансовата политика на предприятието - дали ще бъде извършено плащане от корпорацията към акционерите или печалбата ще бъде задържана с оглед на това, че е най-големият източник на допълнителен акционерен капитал, с който се финансира растежа, е въпрос, който засяга единствено отношенията между дружеството - от една страна и неговите акционери - от друга страна.

Предвид изяснената по - горе правна същност на понятието, за наличието на скрито съучастие, произтичащо от сключените договори за наем, по силата на които според твърденията в молбата наемателят „Фаустина Груп“ ЕООД „фактически използвал имотите“, но приходите отивали в „Био Инвест Енерджи“ АД „под формата на наемна цена“, можеше да се разсъждава само, ако се твърдеше и имаше данни по делото „Фаустина Груп“ ЕООД да е отдавало от свое име недвижимите имоти под наем на трети лица, а наемната цена от сделките да е била прибирана от „Био Инвест Енерджи“ АД. Такива твърдения в молбата няма, както няма и доказателства, които да сочат на осъществяването на релевантния за спора факт.

Твърдението, че по изброените по - горе договори за кредит „Фаустина Груп“ ЕООД придобивало сумите и оперирало с тях в отношенията си с трети лица, а „Био Инвест Енерджи“ АД „формално“ не получавало средства по тези договори, но в качеството си на съдлъжник би отговаряло със свое имущество при негативни резултати от дейността на

кредитополучателя не само, че не обосновава довод за наличието на предпоставките, които изпълват съдържанието на понятието скрито съучастие, а всъщност напълно ги отрича. При липсата на доказателства, които да установяват обратното, следва да се приеме за безспорно, че при сключването на договорите кредитополучателят е действал от свое име, както и че предоставените от банките суми са били усвоени изцяло от него. По делото няма данни тези

суми (или части от тях) да са били превеждани

от „Фаустина Груп“ ЕООД по сметката на „Био Инвест Енерджи“ АД, нито последното да се е облагодетелствало по друг начин от отпуснатите средства по договорите за кредит, включително и с парични суми, постъпили от плащания, извършени от контрагенти на кредитополучателя по сделки, сключени във връзка с осъществяваната от него дейност. Друг е въпроса, че в молбата имена на конкретни лица, с които т.нар. явен съучастник да е бил в договорни отношения, от които е реализирал печалби, изобщо не са посочени.

Встъпването на акционерното дружество като съдлъжник в задължението на кредитополучателя (който е акционер в същото дружество) по тези договори също не е аргумент, който подкрепя тезата на молителя - с оглед трайно установената практика на банките да изискват от клиентите обезпечения, които в максимална степен ограничават кредитния риск, солидарното задължаване очевидно е било едно от условията за предоставяне на сумите по договорите за кредит. Тази констатация несъмнено е валидна и по отношение на договорните ипотечи, учредени в полза на двете банки върху имоти, собственост на същото дружество.

От изложените съждения се налага категоричния извод, че в отношенията си с двете банки при сключването на договорите за кредит „Фаустина Груп“ ЕООД не е действало като скрит пълномощник, по смисъла на чл. 17 от ЗЗД, нито като косвен представител по чл. 292, ал. 2 от ЗЗД, на ответника „Био Инвест Енерджи“ АД.

С въззивната жалба за първи път е въведен нов факт, с който въззивникът свързва възникването и съществуването на спорното право : търговските отношения между двете дружества били осъществявани при условията на стоково кредитиране - доставките не били разплащани с пари, а с насрещни доставки на продукция, които не били фактурирани по действителни пазарни цени. Процесуалната преклузия, настъпила с изтичането на срока по чл. 143, ал. 2 от ГПК, предпоставя възникването на установената в чл. 266, ал. 1 от ГПК забрана за страните да твърдят във въззивното производство нови обстоятелства, което освобождава въззивния съд от задължението да ги обсъди.

Независимо от това настоящият състав намира за нужно да изложи съображенията, които формират извода му, че и това твърдение е неоснователно и недоказано.

- 17 -

Според молителя в периода 2017 г. - 2021 г. „Фаустина груп“ ЕООД било основен доставчик на произведените от него рафинирани масла и мазнини на „Био Инвест Енерджи“ АД, като за извършваните доставки издавало данъчни фактури, които били включени в дневниците за продажби в периода на издаването им и по които бил ползван данъчен кредит. Разплащането на доставките ставало посредством обратни доставки на „Био Инвест Енерджи“ АД към „Фаустина груп“ ЕООД, като било „логично да се предположи“, че насрещните доставки между двете дружества не са били реално разплащани помежду им, а

стойността им била прихващана по цени, за които не било ясно дали съответстват на пазарните цени.

Въззивникът се позовава на заключението на експертизата, според което „размера на стоковия кредит“ към ответното дружество бил : за 2017г. - 1 338 007.72 лева (98 % от паричния поток от основната му дейност - 1 161 000 лева според отчета за приходите и разходите към 31.12.2017 г.), а за 2018 г. - 741 502.96 лева (58 % от паричния поток от основната му дейност - 1 161 000 лева според отчета за приходите и разходите към 31.12.2018 г.). Поради необявяването в търговския регистър на годишния финансов отчет и отчета за приходите и разходите за счетоводните 2019 г. и 2020 г. за тези години нямало информация, но за периода 2017 г. - 2018 г. средно около 78 % от паричния поток от основната дейност на „Био Инвест Енерджи“ АД се припадал на стоковото кредитиране към него от страна на „Фаустина Груп“ ЕООД. Според наличната счетоводна информация за приходите от обичайната дейност на „Био Инвест Енерджи“ АД през 2017 г. те били в общ размер 1 311 000 лева, като 94 % от тях се припаднат на приходите от продажбите му към „Фаустина Груп“ ЕООД за същата година - 1 227 993.27 лева.

Приходите от продажбите на „Фаустина Груп“ ЕООД към „Био Инвест Енерджи“ АД били, както следва: за 2017 г. - 1 227 993.27 лева (4.17 % от общите приходи от продажби - 29 465 000 лева), за 2018 г. - 613 108.72 лева (1.97 % от общо 31 097 000 лева) и за 2019 г. - 464 151.29 лева (1.86 % от общо 24 964 000 лева). Към 31.10.2021 г. „Био Инвест Енерджи“ АД дължало на „Фаустина груп“ ЕООД за незаплатени доставки сумата 88.15 лева.

По дефиниция стоковия кредит е целеви заем, по който сумата се отпуска за закупуването на конкретна стока. Описания от молителя механизъм на търговски отношения между двете дружества очевидно не изпълва съдържанието на това понятие, доколкото твърденията не са за предоставяне на парични суми за купуване на конкретни стоки (готова продукция), а за насрещни престации при които страните прехвърлят

собствеността на стока срещу получаването на друга стока. По своята правна същност това е компенсаторна сделка (натурална взаимна престация) - замяна, известна още като бартер, чиято правна регламентация е в чл. 222 от ЗЗД и от гледна точка на стопанския живот е най-традиционният вид насрещна търговия, представляваща *невалутен, но остойностен обмен на стоки*.

При така изяснената характеристика на взаимоотношенията между страните предположението на въззивника, че „насрещните доставки между двете дружества не са били реално разплащани помежду им, а стойността им е била прихващана, което от своя страна оставя отворен въпроса по какви цени са фактурирани и прихващани насрещните доставки и дали те съответстват на пазарните такива“, е без правно значение за настоящия спор. Това е така, защото за да има скрито съучастие е безусловно необходимо явният съучастник да е сключвал по занятие множество сделки с трети лица, от които да е реализирал печалба, която вместо да постъпи в неговия патримониум, е отивала в

патримониума на скрития съучастник по силата на неписаното споразумение между тях, съгласно което „Фаустина груп“ ЕООД е трябвало да действа като подставено лице на „Био Инвест Енерджи“ АД. Съобразно разясненията в цитираното по - горе решение само тогава, и то ако бъде установено по безспорен начин, че прикритата търговска дейност представлява съществена част от дейността на скрития съучастник, би бил осъществен фактическия състав на приложимата правна норма. Твърдение в този смисъл не е релевирано, а липсват и доказателства, които биха го подкрепили.

По тези съображения предявеният срещу „Био Инвест Енерджи“ АД иск с правно основание чл. 609 от ТЗ ще следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

II. По отношение на ответника „Трейс Ангъс Фарм ЕООД.

В молбата не се твърди изрично, а и установените от доказателствата факти не насочват към извода, че ответниците по двата иска са свързани лица по смисъла на § 1, ал.1 от ДРТЗ, за да се мисли, че в отношенията между тях са били уговаряни условия, различни от обичайните. Липсват и отделни съвпадащи обстоятелства от подлежащите на вписване по партидите на дружествата в търговския регистър, които да подкрепят тезата на молителя за свързаност, която предпоставя основателност на твърдението му, че „Фаустина Груп“ ЕООД е явният съучастник, който е действал като подставено лице на скритите съучастници - „развиващите обща икономическа дейност“ ответници по иска с правно основание чл. 609 от ТЗ, и в частност на „Трейс Ангъс Фарм ЕООД.

- 19 -

Опосредената свързаност на „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД и „Фаустина Груп“ ЕООД е изведена от факта, че основният арендодател на „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД - „Топагро“ ЕООД и „Фаустина Груп“ ЕООД имат един и същ адрес на управление - гр. София, ул. „Професор Георги Брадистилов“ № 3, вх.Б, ет.1, ап. 7-8. Този факт, сам по себе си, също не е достатъчен за да обоснове основателност на твърдението за скрито съучастие между двете дружества. Търговските отношения между арендодател и арендатор са самостоятелни и вън от каквато и да било свързаност или зависимост с основната дейност на „Фаустина Груп“ ЕООД, която е производство и търговия с рафинирани масла и мазнини. Молителят никъде не е твърдял, а и по делото няма данни т.нар. явен съучастник да е сключвал сделки с „Топагро“ ЕООД, печалбата от които да е отивала при скрития съучастник „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД. Никаква връзка с предмета на спора нямат и договорите за продажба на земеделски имоти, сключени между „Топагро“ ЕООД и „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД. Несъстоятелно е твърдението за непряка свързаност на „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД с

повечето от договорите за банков кредит, по които „Фаустина Груп“ ЕООД е кредитополучател (съдлъжник), произтичаща от това, че основната част от обработваните от арендатора земеделски земи били ипотекирани като обезпечение на задълженията на „Фаустина Груп“ ЕООД, поради което обявяването на кредитополучателя в несъстоятелност щяло да има за последица прекратяването на договорите за аренда и до прекратяването на дейността на „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД като земеделски производител. По същество това твърдение е една основана изцяло на условности хипотетична негативна прогноза за настъпването на бъдещо несигурно събитие, която няма никакво отношение към предпоставките, които изпълват съдържанието на понятието скрито съучастие.

Твърдението, че по изброените по - горе договори за кредит „Фаустина Груп“ ЕООД е придобивало сумите и оперирало с тях в отношенията си с трети лица, а „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД „формално“ не получавало средства по тези договори, но би отговаряло със свое имущество при негативни резултати от дейността на кредитополучателя и „само при евентуално принудително изпълнение върху имуществото, което обезпечава банковите задължения и което е тяхна собственост или се ползва дългосрочно от тях“ е свързано с обсъденото по - горе твърдение и е неоснователно по същите съображения. Преди всичко трябва да се отбележи, че въпросното дружество не е обвързано по никакъв начин със задължения, поети от него по договорите за кредит - не е съдлъжник, нито поръчител, нито ипотекарен длъжник по тях, за да „отговаря със свое

имущество“. Нужно е и отново да се изтъкне, че хипотетичната вероятност евентуално принудително изпълнение да бъде насочено върху ипотекираните от трети лица земеделски имоти, които ответникът обработва, няма каквото и да било отношение към предпоставките в хипотезиса на чл. 609 от ТЗ.

По делото няма твърдения, нито данни суми, предоставени на „Фаустина Груп“ ЕООД по договорите за кредит, да са били превеждани от кредитополучателя по сметката на „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД, нито последното да се е облагодетелствало по друг начин от отпуснатите средства по договорите за кредит, включително и с парични суми, постъпили от плащания, извършени от контрагенти на кредитополучателя по сделки, сключени във връзка с осъществяваната от него дейност.

По тези съображения съдът приема, че в отношенията си с двете банки при сключването на договорите за кредит „Фаустина Груп“ ЕООД не е действало като скрит пълномощник, по смисъла на чл. 17 от ЗЗД, нито като косвен представител по чл. 292, ал. 2 от ЗЗД, на ответника „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД.

Независимо от настъпилата преклузия по отношение на въведеното за първи път с въззивната жалба твърдение, че търговските отношения между двете дружества били осъществявани при условията на стоково кредитиране от страна на „Фаустина Груп“ ЕООД по отношение на „Трейс Ангъс Фарм“ АД, което било възстановявано от последното посредством обратна продажба на готова продукция, настоящият състав намира за уместно

да изложи съображения за неговата неоснователност.

Според молителя в периода 2017 г. - 2021 г. „Фаустина груп“ ЕООД било доставчик на произведените от него растителни масла и шротове на „Трейс Ангс Фарм“ АД, като за извършваните доставки издавало данъчни фактури, които били включени в дневниците за продажби в периода на издаването им и по които бил ползван данъчен кредит.

Разплащането на доставките ставало посредством обратни доставки на произведената от „Трейс Ангс Фарм“ АД земеделска продукция, като бил логичен извода, че най-вероятно не е било налице реално разплащане, а прихващане на насрещни задължения, във връзка с което се поставял въпроса по какви цени са били фактурирани и прихващани насрещните доставки и дали съответствали на пазарните цени.

Въззивникът се позовава на заключението на експертизата, според което в периода 2017 г. - 2021 г. „Фаустина груп“ ЕООД извършило доставки на стойност 4 441 478.62 лева, както следва : през 2017 г. - за 696 862.56 лева ; през 2018 г. - за 1 182 126.44 лева ; през 2019 г. - за 1 977 949.40 лева ; през 2020 г. - за 487 724.22 лева ; през 2021 г. - за 96 816 лева. Към 31.10.2021 г. „Трейс Ангс Фарм“ ЕООД дължало сумата 119 746.03 лева.

- 21 -

За същия период закупило земеделска продукция на стойност 4 321 732.59 лева, както следва : през 2017 г. - за 741 435 лева ; през 2018г.- за 1 137 554.44 лева, за 2019 г. - за 1 973 561 лева, за 2020 г. - за 469 182.59 лева.

Приходите от продажбите на „Трейс Ангс Фарм ЕООД към „Фаустина Груп“ ЕООД били : за 2017 г. - 741 435 лева (36 % от общите приходи - 2 042 000 лева), за 2018 г. - 1 137 554.44 лева (50 % от общите приходи - 2 259 000 лева), за 2019 г. - 1 973 561 лева (48 % от общите приходи - 4 091 000 лева и за 2020 г. - 469 182.59 лева (24% от общите приходи - 1 953 000 лева. За периода от 2017 г. до 2020 г. средно около 40% от нетните приходи от продажби на „Трейс Ангс Фарм“ ЕООД се припадали на продажбите му към „Фаустина Груп“ ЕООД. Това по същество означавало, че не само дейността му се кредитира стоково от последното, но и че същото потребява или търгува значителната част от произвежданата от „Трейс Ангс Фарм“ ЕООД продукция.

Същото обаче не се установявало за приходите от продажбите на „Фаустина Груп“ ЕООД към „Трейс Ангс Фарм“ ЕООД, които били, както следва : за 2017 г. - 696 862.56 лева (2.37 % от общите приходи - 29 465 000 лева), за 2018 г. - 1 182 126.44 лева (3.80 % от общите приходи - 31 097 000 лева), за 2019 г. - 1 973 561 лева (7.90 % от общите приходи - 24 964 000 лева) и за 2020 г. - 469 182.59 лева (2.96 % от общите приходи -15 844 000 лева).

В изложението по - горе беше изяснена правната характеристика на стоковия кредит и доколкото твърденията на въззивника относно взаимоотношенията между „Фаустина Груп“ ЕООД към „Трейс Ангс Фарм“ ЕООД са напълно идентични с тези, които бяха вече

подробно обсъдени, настоящият съдебен състав приема, че скрито съучастие по смисъла на приложимата правна норма не е налице, тъй като от събраните по делото доказателства не се установи т.нар. явен съучастник да е сключвал по занятие множество сделки с трети лица, от които да е реализирал печалба, която вместо да постъпи в неговия патримониум, е отивала в патримониума на скрития съучастник по силата на неписаното споразумение между тях, съгласно което „Фаустина груп“ ЕООД е трябвало да действа като подставено лице на „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД.

По тези съображения иска с правно основание чл. 609 от ТЗ, предявен срещу този ответник също ще следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

III. По отношение на ответника „Родобаимпекс България“ АД.

Според въззивника скритото съучастие между този ответник и „Фаустина Груп“ ЕООД се е реализирало не пряко между тях, а опосредено - чрез дъщерното дружество „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД, едноличен собственик на капитала на което е „Родобаимпекс България“ АД. Независимо от констатацията на експертизата, че в изследвания период от 2017 г. до 2021 г. дружеството не е извършвало търговска дейност, това обстоятелство не изключвало по никакъв начин наличието на прикрита такава, осъществявана посредством друго лице - търговецът „Фаустина Груп“ ЕООД. Скритото съучастие между „Фаустина Груп“ ЕООД и „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД не могло да се реализира без съдействието на „Родобаимпекс България“ АД, тъй като съгласно чл.147 от ТЗ юридическото лице - едноличен собственик на капитала, управлявало и представлявало дружеството чрез своя ръководител или определено от него лице и решавало въпросите от компетентността на общото събрание.

При липсата на твърдения, които да въвеждат факти, различни от релевираните относно „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД, които бяха обсъдени по-горе, настоящият състав приема, че качеството на едноличен собственик на капитала на въпросното дъщерно дружество не може да бъде самостоятелно основание за наличието на скрито съучастие между него и обявения в несъстоятелност длъжник в изяснения в решението на ВКС смисъл. Затова по съображенията, изложени по отношение на ответника „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД, предявения срещу „Родобаимпекс България“ АД иск с правно основание чл. 609 от ТЗ следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

В съответствие с изложеното и поради съвпадането на крайните изводи на настоящия състав на въззивната инстанция с тези на първостепенния съд, обжалваното решение ще следва да бъде потвърдено.

Предвид крайния изход от спора на „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД и „Родобаимпекс България“

АД - ответници по въззивната жалба, подадена от Ц. П. Ц. - едноличен търговец, извършващ дейност с фирмата „П. - Ц. П.“, следва да бъдат присъдени разноски, направени във връзка с осъществяването на факта, че техният пълномощник е поддържал теза, основаваща се на едни и същи факти и аргументирана с правни доводи, които съвпадат изцяло, на всеки един от тях следва да бъде присъдена сумата 1 250 лева - половината от платената с преводните нареждания от 27.04.2022 г. сума, която адекватно съответства на фактическата и правна сложност на спора, както и на вложения адвокатски труд.

- 23 -

По изложените съображения Софийският апелативен съд, търговско отделение, шести състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 361 от 8.04.2022 г. по т.д.н. № 1767/ 2021 г. на Софийския градски съд, търговско отделение, VI - 18 състав.

ОСЪЖДА Ц. П. Ц. - едноличен търговец, извършващ дейност с фирмата „П. - Ц. П.“ - гр. *, ул. **** № ***, ет. ***, ап.***, с ЕИК 121305465 да заплати на „Трейс Ангъс Фарм“ ЕООД - с. Доктор Йосифово, община Монтана, област Монтана, ул. „Ален мак“ № 4, с ЕИК 202484662 на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата 1 250 (хиляда двеста и петдесет) лева, представляваща разноски, направени пред въззивната инстанция.**

ОСЪЖДА Ц. П. Ц. - едноличен търговец, извършващ дейност с фирмата „П. - Ц. П.“ - гр. *, ул. **** № ***, ет. ***, ап.***, с ЕИК 121305465 да заплати на „Родопаймпекс България“ АД - гр. София, бул. „Черни връх“ № 228А, с ЕИК 204665661 на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата 1 250 (хиляда двеста и петдесет) лева, представляваща разноски, направени пред въззивната инстанция.**

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването на преписи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____